

Höfadderutskick nr 158

The place between. Platsen mittemellan. En plats och ett tillstånd, som vi sällan besöker. Dimman så här års, när tjälen lättar och vattnet ändrar form, utgör en viss påminnelse. Det svävande, otydliga, formlösa. Mittemellan identiteter och distinkta punkter.

En av våra äldsta getter drabbas av en stroke, varvid sinnena påverkas. Världen kommer aldrig mer att bli sig lik, sett ur hennes unika perspektiv. En så drastisk förändring är naturligtvis chockartad och till en början känner hon sig helt vilsekommen. Min första fråga är om hon önskar hjälp av oss människor att lämna kroppen. Men då hon inte upplever någon smärta, och det finns en underliggande nyfikenhet - som på något vis söker sig utanför den skrämmande förändringen - vill hon inte fatta några avgörande beslut.

Den gamla världen finns inte kvar, och den nya är ännu inte manifesterad. Detta unika mellanrum kommer förr eller senare att suddas ut av tiden. Hon kommer att vänja sig, om hon överlever, och landa på ny mark. Jag förundras över hur hon, trots chocken, inte alls verkar särskilt rädd. Det tycks vara oviktigt för henne, vart hon är på väg?

För mig, som människa och linjär varelse - med en markant avsaknad av tillit - är framtiden ständigt i fokus. Hur skall det gå med allt, och hur skall jag klara av att leva upp till alla förväntningar och åtaganden? Hur skall det bli med klimatförändringarna, krigföringen i mellanöstern och massutrotningen av arter? Min hjärna skenar frenetiskt in i en mängd olika tänkta scenarier, tills jag måste göra lugnande andningsövningar för att landa tillbaka i nuet igen. Tills jag känner marken under fötterna och kan förhålla mig till det som *är*. Den gamla geten, vars framtid är minst sagt oviss, upplever något helt annat.

Den upplevda världen har gjort en total helomvändning. Men för henne och andra arter, tycks detta vara naturligt. Inte bekvämt eller önskvärt, men heller inte onaturligt. Det som händer är inte fel, och inte per definition rätt heller. Det händer. Dessa ibland drastiska förändringar ligger i livets ursprungliga natur. Hon ser ingen anledning att kämpa emot, och jag får lugna ner mig. Hon står med benen tätt ihop och prövar sin nya balans. Den pulserande känslan av klövar mot mark, vattnet som rör sig i tjällossningen. Vibrationerna som uppstår när hästarna galopperar förbi och hela marken gungar.

Hon kan inte känna hela sin kropp samtidigt, så som förut. Vissa delar av hennes ansikte rör sig långsammare och synen är nästan helt nedsläckt. Men känslan som sådan, möjligheten att *uppleva*, har inte upphört överhuvudtaget, utan fortsätter obemärkt i takt med tiden. Det är den egna personens förhållande till medvetandet; den egna återspeglingsen som fått sig en törn. Alltså får man stå stilla och vänta på att man kommer ikapp sig själv, menar geten, där hon står som en liten prick mitt ute på gärdet.

Jag springer dit titt som tätt med mat och vatten. Det har hon ingenting emot, men jag blir tjatig om jag tänker för mycket.

Avsaknaden av rädsla tycks höra samman med relationen till det egna jaget. Att den gamla getens sinnen förändrats så drastiskt, påverkar egentligen inte upplevelsen av jaget. Kontakten med det som *är* består och förblir oförändrad. Upplevelsen av hur det känns när klövarna kommer i kontakt med våt jord och gräsrotter är ögonblicklig. Hon behöver inte veta eller förstå vad det är som sker, men hon känner det i all sin tydlighet. Och just där finns utrymmet mittemellan. Upplevelsen - och förankringen av densamma. Egentligen svävar vi kanske fritt hela tiden. Men min förväntan om vad nästa ögonblick skall bestå av, gör att jag missar tomrummet emellan. *Jaget* - som rymden, inte fästpunkten.

Den gamla geten kan på så vis inte förlora sig själv. Vad som än händer, till och med den egna fysiska döden, kan inte få denna relation att upphöra. Hon behöver bara vänja sig vid förändringen, och det är precis vad hon gör.

Jag tänker på de möjliga konsekvenserna av förändringen - hon befinner sig mitt i den. Jag oroar mig för att missförstå henne och inte kunna ge henne det hon önskar och behöver. Jag är rädd för att hon skall lida och att jag kanske inte kommer att kunna göra allting rätt. Mina tankar återvänder hela tiden tillbaka till mig själv och min egen roll i sammanhanget. För geten är världen som en tunn väv, som dimma, som ständigt sveper igenom henne. Det enda relevanta är hennes kapacitet att *uppleva*.

Minnet av vem hon en gång var är som en avlägsen, nyfiken dröm. Framtiden är oskriven, men hon rör sig mot någon form av ljus. Det som *är* består av vinden som drar genom pälsen, doften av den blöta jorden och höet som ligger framför henne. Samt en helt oförklarlig och stillsam känsla av ett annalkande äventyr.

Det är som om tiden rör sig annorlunda på platsen där hon står. Och så minns jag Hafeedat Ayshas kommentar, ett sto i den Hashemitiska flocken i Jordanien. *När du upplever något som är till synes obehagligt, oväntat, eller smärtsamt - dröj dig kvar en liten stund. Skynda inte vidare. Försök att vänta tillräckligt länge, så att du kanske hinner möta den vänlighet som döljer sig alldeles precis under ytan.*

Jag rör mig bort ifrån, medan geten rör sig mot mitten. Hon litar på något, som jag möjligtvis har glömt bort? Så jag väljer att vänta, tillsammans med henne, alldeles i utkanten av den glesa tid som omger henne. Här är det ingenting som skall hinnas med, eller slutföras medan tid är. Här tas förändringen emot med så mycket vänlighet att varje del av kroppen hinner andas klart. Inga slutsatser behöver dras, ingen av oss behöver veta hur det slutar. Marken möter upp. Vi är på en plats som helt fri ifrån alla former av åsikter, idéer och tankemässiga strukturer.

Efter ett par dagar har mellanrummet tunnats ut och det har blivit en ny vardag. Verkligheten är ständigt pågående. Och för den gamla geten är denna nya plattform som en språngbräda rakt ut i evigheten. Här kan kroppen samla kraft och energi till nästa steg.

Ibland går hon ut i skogen och är borta i timmesvis. När hon återvänder sover hon ofta djupt. När sinnena inte längre kan förse henne med den sortens information som gör att hennes världsbild kan bevaras intakt, uppstår en annan slags öppning. Nu kan vad som helst hända. Tillräckligt många associationsbanor är satta ur spel, för att världen skall kunna sättas samman på nya vis. Dofterna i skogen skapar andra former. Vibrationerna i hörandet ger en annan sorts resonans, avstånden stämmer inte längre. Synen ger knappt någon information alls och ersätts till stora delar av känslan.

Det är som att födas två gånger i samma kropp. Den genomgående känslan är *förundran*. Och så sluter hon cirkeln, död och födelse löper omlott.

De sista dagarna ligger hon ner nästan hela tiden. Hon får besök av de andra getterna, fåren och hästarna. Hennes vitalkraft är påfallande stark. Det enda som får en att ana vart hon är på väg, är förändringen i andningen. Själv förklarar hon det som att när medvetandet drar sig mer åt det själsliga hållet, får kroppen kämpa lite mer på egen hand. Kroppens egen historia och önskan om att hålla sig vid liv går in i en annan fas. Det är naturligt och precis som det skall vara. På den plats där hon befinner sig, går det nästan inte att känna någonting annat än total kärlek. Hon är en ren och medveten manifestation av en gudomlig kärlek. Av skaparens villkorlösa hängivenhet i förhållande till skapelsen.

Den vänligheten omsluter nu också den alltjämt kämpande kroppen, vars historia snart kommer att falla till ro. Hon dricker vatten i små klunkar och idisslar morgonens hö. Det finns absolut ingen annanstans i världen där hon hellre skulle vilja vara. Just det här mellanrummet är en gåva större än allt annat.

Kanske är det precis här som hela vårt medvetna liv utspelar sig? I gränslandet mellan liv och död. I en svävande, vänlig ovisshet.

*At the end of my life,
with just one breath left,
if you come
I will sit up and sing.*

Rumi

Plötsligt är det som om en annan kraft sätter in. Kropp och själ glider ifrån varandra med en ofrånkomlig styrka. Vad som än har hänt, och inte hänt, så är inte detta upp till henne. Det känns lite som om man trasslar ut trådarna i en tätt sammansatt väv. Denna kropp, päls, horn och klövar, är inte längre vad hon definierar som sig själv. Hon kan inte välja detta; det väljs åt henne. I närvaron av någonting större dras medvetandet mot en annan källa. Och strax därefter, en känsla som är så fridfull att det enda man kan göra är att andas ut. I denna utandning, den allra sista någonsin, sker en spegling. Hon ser kroppen utifrån, med en kärlek som är så stark att hela existensen sprängs i bitar.

För ett ögonblick dras hon åt två håll. Att ta farväl av denna älskade person är omöjligt. Att inte göra det, är också omöjligt. Just då är det som om hon fångas upp. Som om någonting mjukt, viktlost, som ett stort kärll att luta sig mot - håller henne. Och hållandet skapar en ny definition. Hon landar - ur kroppen - tillbaka in i sig själv. Och då blir släppandet som det allra lättaste man någonsin kan tänka sig.

Hennes kropp utstrålar en så stor fridfullhet att det inte finns något mer att tillägga. Hon befinner sig i och runtomkring oss. Jag kan inte förklara definitionen av närvaron, särskilt inte när hon är så vidsträckt att hon befinner sig långt utanför min begreppsvärld. Men hon är där. Jag förstår att vi inte styr över resan och att vi inte har någon aning om vart vi är på väg, även om vi stundtals tror det. Det enda jag vet, med full säkerhet, är att vi möttes för ett kort ögonblick. På riktigt. Jag vet inte ens vad hon heter, inte egentligen. Men jag vet precis vem hon är. Och den stunden av igenkännelse kan aldrig suddas ut.

Så fortsätter vardagen, med fodring, vattenbärande och mockning. Men helt som vanligt blir det inte. Det är som om kärleken dröjer sig kvar och belyser små detaljer, som annars skulle ha gått en förbi. Som ljuskonturer, när dimman rör sig över gårderna. Som alla lager av glimrande färger i tussarna av gammal vinterpäls. Som värmen av ett mjukt andetag, som ljudet av skyndande ankfötter. Som vingslag, när hönsen flyger ut på morgonen. Jag har ingen aning om vad jag skall göra med detta enorma överskott av kärlek som den gamla geten lämnat efter sig. Som ligger i drivor överallt på gården.

Det går inte att förstå, samla på sig, eller på annat sätt bevara den här villkorlösa närvaron - som bara finns i stunden, i mellanrummet. I den precisa punkt där alla förväntningar löser upp sig. Där ingen av oss har några namn, roller eller uppgifter. Inga andra syften tycks få plats när den här obändiga råkraften breder ut sig. Och jag förundras över hur jag har lyckats leva ett helt liv, utan att känna den minsta vänlighet i förhållande till mig själv. Det finns försoning här, och mycket att ta igen.

Collateral beauty. Som fyller världen, tack vare att en liten get hade mod nog att dröja sig kvar. Och omtanke att hålla upp dörren mellan världarna tillräckligt länge för att Det Stora Vänliga skulle ha tid att sippra in..